

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิชาพลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาแขนงอื่น ๆ ได้ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรของโรงเรียนตั้งแต่ พุทธศักราช 2441 เป็นต้นมา และได้ขยายกว้างออกไปจนเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของหลักสูตรทุกระดับการศึกษา ทั้งนี้ เพราะพลศึกษาเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดการบูรณาการในการศึกษาทุกด้าน เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การศึกษาต่าง ๆ สมบูรณ์ เป็นวิชาที่ช่วยส่งเสริมให้บุคคลได้มีการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย ทักษะ จิตใจ อารมณ์และสังคม มุ่งพัฒนาบุคคลให้เป็นพลเมืองที่มีสุขภาพและสมรรถภาพที่ดี โดยใช้กิจกรรมทางการออกกำลังกายเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ มีจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่เน้นและเอื้ออำนวยต่อการให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติโดยตรง ให้รู้จักใช้วิจารณญาณ รู้จักคิด พิจารณาและแก้ปัญหาด้วยตนเอง กิจกรรมพลศึกษามีอยู่มากมาย กีฬาก็เป็นส่วนหนึ่งที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนพลศึกษา และการที่ผู้เรียนจะสามารถบรรลุตามจุดมุ่งหมายของพลศึกษาได้นั้น ผู้เรียนควรมีทักษะกีฬาประเภทนั้นดีพอสมควร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำทักษะที่ได้เรียนมาไปใช้เล่นกีฬาในเวลาว่างให้เกิดประโยชน์ มีนิสัยรักการเล่นกีฬา และเกิดการพัฒนาคิดครบทุกด้าน (วรศักดิ์ เพ็ชรชอบ, 2527)

การวัดผลมีความสำคัญต่อการศึกษาในวิชาพลศึกษาเช่นเดียวกัน เพราะวิชาพลศึกษาก็เป็นการศึกษาแขนงหนึ่ง การวัดผลวิชาพลศึกษาระยะแรก ๆ ส่วนมากเน้นหนักไปทางด้านทดสอบทักษะและด้านความจำทั้งสิ้น แต่ต่อมาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาได้มีขอบข่ายกว้างขึ้นมีจุดมุ่งหมายให้

ผู้เรียนได้มีการพัฒนาการด้านต่าง ๆ หลายด้าน ดังนั้น การวัดผลทางด้าน
 พลศึกษาก็ได้มีการค้นคว้าปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพดี สามารถวัดได้
 ครอบคลุมเนื้อหาและพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนทุกด้าน เนื่องจากวิชา
 พลศึกษาเป็นการเรียนโดยใช้กิจกรรมเป็นสื่อในการสร้างประสบการณ์ให้แก่
 ผู้เรียน การวัดผลวิชาพลศึกษาในปัจจุบันจึงได้มีการวัดความก้าวหน้าหรือ
 พัฒนาการของผู้เรียนทางด้านทักษะกีฬา และทักษะทางการเคลื่อนไหว ความรู้
 ความเข้าใจ สมรรถภาพทางกาย ความมีน้ำใจนักกีฬา ความซื่อสัตย์ และ
 ทักษะคิด เป็นต้น เมื่อการวัดผลวิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อการเรียนการสอน
 วิชาพลศึกษาแล้ว สิ่งที่จะทำให้การวัดผลวิชาพลศึกษาบรรลุผลและเป็นไปอย่าง
 มีประสิทธิภาพ ก็คือ อาจารย์พลศึกษา เพราะอาจารย์พลศึกษาเป็นบุคคลที่
 เกี่ยวข้องกับการสอนและการวัดผลวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมากที่สุด การ
 วัดผลวิชาพลศึกษาอาจารย์พลศึกษาจะต้องดำเนินการไปตามขั้นตอนของการ
 วัดผลดังนี้ คือ ต้องทราบจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เลือกแบบทดสอบที่เหมาะสม
 จัดเตรียมอุปกรณ์และสถานที่สำหรับใช้ทดสอบให้พร้อม ดำเนินการทดสอบอย่าง
 ถูกต้อง บันทึกผลการทดสอบและมีการติดตามผล (จรินทร์ ธานีรัตน์, 2519)

กีฬาเทเบิลเทนนิส เป็นกิจกรรมทางพลศึกษาอย่างหนึ่งที่มีผู้นิยมเล่นกัน
 มาก เพราะเป็นกีฬาที่เล่นได้โดยใช้สถานที่และพื้นที่ไม่มากนัก เล่นได้ทุกฤดูกาล
 และไม่สิ้นเปลืองอุปกรณ์ สำหรับการเรียนการสอนในโรงเรียน กระทรวงศึกษา
 ธิการได้บรรจุกีฬาเทเบิลเทนนิสไว้ในหลักสูตรระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวิชา
 เทเบิลเทนนิส 1 (พ.102) เป็นวิชาบังคับแก่นักเรียน 1 คาบ/สัปดาห์/
 ภาค

คำอธิบายรายวิชา พ.102 พลานามัย 2

ให้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรมการบริหาร การออกกำลัง
 ภายด้วยกิจกรรมเทเบิลเทนนิสมีเรื่องจับไม้ การตีลูกหน้ามือ การตีลูกหลังมือ
 การเสิร์ฟลูก การรับลูก การส่งลูก การเล่นเกมและอื่น ๆ อย่างถูกต้อง
 ปลอดภัยและสนุกสนาน หรืออาจนำกิจกรรมพลศึกษาอื่น ๆ ที่มีคุณค่าเท่าเทียม
 กับเทเบิลเทนนิสแทนตามความเหมาะสม พร้อมกับให้เรียนรู้การป้องกัน การ
 แก้ไข การเสริมสร้างสุขภาพ เพื่อให้รู้หลักและวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง

มีทักษะ มีสมรรถภาพทางกายและทางจิต มีระเบียบวินัย เห็นคุณค่าและนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน (กรมวิชาการ, 2535)

วิริยา บุญชัย (2523) ได้กล่าวไว้ว่า "การเรียนทักษะทางกีฬา เป็นรากฐานที่สำคัญของการเรียนวิชาพลศึกษา ครูพลศึกษาหรือนักพลศึกษา สามารถทราบสภาพความสามารถหรือข้อบกพร่องของนักเรียน โดยการใช้แบบทดสอบทักษะ เป็นเครื่องมือในการดำเนินการ ข้อที่ได้จะเป็นประโยชน์ในการแบ่งกลุ่มของนักเรียนเป็นพื้นฐานในการพิจารณาคะแนน หรือผลการเรียนและเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในครั้งต่อไป และได้ให้ความมุ่งหมายที่สำคัญในการวัดทักษะทางกีฬาดังนี้

1. เพื่อประเมินความสัมฤทธิ์ผลและความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียน
2. เพื่อประเมินผลความก้าวหน้าของโครงการพลศึกษาในโรงเรียน
3. เพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจในการเรียนของนักเรียน
4. เพื่อประโยชน์ในการแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถในแต่ละกิจกรรม"

ขบวนการจัดการเรียนการสอนแก่นักเรียนนั้น การวัดผลและประเมินผลเป็นส่วนประกอบหนึ่งของการจัดการศึกษา เป็นตัวบ่งชี้ถึงผลของการจัดว่า ได้บรรลุเป้าหมายหรือไม่ เพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวัดผลทางพลศึกษานับเป็นลักษณะที่แตกต่างจากวิชาอื่น ๆ เนื่องจากเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมการแสดงออกทางกายที่ต้องอาศัยทักษะ เป็นสื่อการเรียนรู้ การวัดผลทางทักษะ จึงเป็นความจำเป็นเพื่อให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน รวมถึงการพัฒนาทางด้านทักษะ ในวิชานั้น ๆ ด้วยว่ามากน้อยเพียงใด และการสอนของครูได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ แต่ในสภาพที่เป็นอยู่ การวัดผลวิชาพลศึกษายังประสบกับปัญหา ซึ่งกองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา (2534) ทำการวิจัยพบว่า ปัญหาในการจัดการเรียนการสอนหรือการดำเนินการเรียนการสอนซึ่งเป็นปัญหาในทางปฏิบัตินั้น ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ได้แสดงความคิดเห็นต่อปัญหาเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาว่ามีปัญหาในเรื่องของวิธีการวัดผลมากที่สุด และในส่วนของนักเรียน

กับวิชาพลศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าครูผู้สอนชอบล่าเอียง ในการวัดผลในระดับมาก ดังที่ กรมวิชาการ (2535) ได้กล่าวว่า ปัญหาการวัดผลพลศึกษาอาจเกิดจากการที่ครูผู้สอนตั้งเกณฑ์ขั้นต่ำของการผ่านจุดประสงค์สูงเกินไป ทั้ง ๆ ที่ครูผู้สอนสอนเพียง 1-2 คาบ ซึ่งนักเรียนอาจจะยังไม่สามารถปฏิบัติทักษะเหล่านั้นได้ เพียงแต่ได้ผ่านกิจกรรมตามที่ครูสอนในแต่ละคาบนั้น ๆ เท่านั้น แต่ครูกลับไปวัดว่า เด็กทำทักษะได้เป็นจำนวนเท่าไร ทำได้กี่ครั้ง ถ้านักเรียนทำไม่ได้ก็ไม่ผ่านจุดประสงค์ ซึ่งสังเกตได้ว่าเป็นการวัดผลโดยใช้ผลของการแสดงทักษะมาเป็นเกณฑ์ในการวัด (Product oriented measurement)

การเรียนการสอนพลศึกษาในปัจจุบัน ปัญหาสำคัญของครูพลศึกษา คือ การวัดผลการสอนของตนให้มีประสิทธิภาพ เนื่องจากเครื่องมือในการวัดผลกิจกรรมทางพลศึกษามีจำนวนน้อย ครูพลศึกษาส่วนใหญ่ใช้แบบทดสอบที่มีอยู่แล้วนำมาทดสอบผู้เรียน ครูบางคนนิยมใช้แบบทดสอบของต่างประเทศ หรือบางคนคิดและสร้างแบบทดสอบขึ้นมาใหม่ บางคนใช้แบบทดสอบที่เคยได้รับทดสอบเมื่อครั้งที่เรียนในระดับอุดมศึกษา ถ้าครูผู้สอนไม่มีหลักเกณฑ์ในการเลือกแบบทดสอบมาใช้ หรือการสร้างแบบทดสอบขึ้นมาใหม่ จะทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลเสียต่อการเรียนการสอน ปัญหาในการนำแบบทดสอบจากต่างประเทศมาใช้ก็อาจไม่เหมาะสมกับกลุ่มประชากรในประเทศ การสร้างแบบทดสอบโดยครูผู้สอน ถ้าผู้สร้างแบบทดสอบขาดหลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบที่ดีแล้วจะทำให้เกิดปัญหาในเรื่องความตรงของแบบทดสอบ ความเที่ยง และความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ ปัญหาในการที่ครูบางคนใช้แบบทดสอบที่เคยได้รับการทดสอบเมื่อครั้งที่เรียนในระดับอุดมศึกษามาทำการวัดนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกว้าแบบทดสอบที่ครูใช้ทดสอบนักเรียนนั้น เป็นแบบทดสอบที่ยากเกินไป เนื่องจากวุฒิภาวะแตกต่างกันทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาพลศึกษา นอกจากนี้ ปัญหาต่าง ๆ อาจเกิดขึ้นตามมาอีก เช่น มีรายการทดสอบจำนวนมากทำให้ใช้เวลาในการทดสอบมากด้วย แทนที่จะใช้เวลาเหล่านั้นก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอน

ในยุคโลกาภิวัตน์ การสอนพลศึกษา ได้มุ่งเน้นที่จะส่งเสริมให้นักเรียน ได้มีทักษะทางกีฬาและสามารถนำทักษะกีฬาที่ได้เรียนมาแล้วไปใช้เวลาว่างได้ กิจกรรมประเภทต่าง ๆ ก็เป็นสิ่งจำเป็นที่ครูพลศึกษาจะต้องสอนเพื่อเป็นการวางพื้นฐานทางด้านกีฬา ซึ่ง ได้แก่ ทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้น เช่น การวิ่ง การกระโดด การปีนป่าย การขว้างปา ฯลฯ ทักษะต่าง ๆ เหล่านี้ จะเป็นทักษะเบื้องต้นในการที่จะนำไปสู่การฝึกทักษะกีฬาประเภทต่าง ๆ ที่เป็นสากล ถ้าครูพลศึกษาสามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม และให้นักเรียนทุกคน ได้มีส่วนร่วมในการแสดงพฤติกรรมแล้ว จะช่วยให้นักเรียนได้ เกิดการพัฒนาการทางด้านทักษะเบื้องต้นของการกีฬา และสามารถเล่นกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โรงเรียนเป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญยิ่งในการสร้างทักษะขั้นพื้นฐานของกีฬาต่าง ๆ ให้กับนักเรียน เพื่อเป็นพื้นฐานของการฝึกหัดทักษะทางกีฬาขั้นสูงต่อไป หรือเพื่อให้นำทักษะทางกีฬาไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ชีวิตในอนาคต โดยเฉพาะปัจจุบันการเรียนการสอนในหลักสูตรหมวดวิชาพลานามัย ได้มีการพัฒนาขึ้นมากกว่าเดิม ซึ่งการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาชั้น ได้จัดให้มีทั้งวิชาบังคับแกนและวิชาเลือก แต่ในด้านการวัดผลและประเมินผลของหลักสูตร ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามเท่าที่ควร โดยเฉพาะในด้านการวัดผลทักษะกีฬาแต่ละชนิด ครูผู้สอนมักจะเป็นผู้วัดเองโดยไม่มีแบบทดสอบและเกณฑ์ของการวัดผลที่เป็นมาตรฐานใช้ จึงทำให้เกิดปัญหาในการวัดและประเมินผล โดยเฉพาะในกรณีที่มีครูผู้สอนในโรงเรียนเดียวกันและสอนวิชาเดียวกัน แต่ใช้แบบทดสอบและเกณฑ์การให้คะแนนที่แตกต่างกัน

ผู้วิจัย ได้เห็นความสำคัญในปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลของทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสในปัจจุบัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นแบบทดสอบทักษะที่วัดเฉพาะผลที่ได้จากการแสดงทักษะ (Product oriented measurement) ไม่ได้มีการวัดในส่วนของกระบวนการแสดงทักษะ (Process oriented measurement) ว่ามีความถูกต้องหรือไม่ ซึ่งบางครั้งอาจทำให้ผู้เรียนที่แสดงทักษะไม่ถูกต้อง แต่ผลที่ได้จากการแสดงทักษะนั้นได้คะแนนมาก ทำให้นักเรียนเข้าใจผิดคิดว่าตนเองมีทักษะในกีฬาเทเบิลเทนนิสสูง ทำให้นักเรียนแสดงทักษะที่ผิด ๆ

นั้นต่อไป ซึ่งเป็นจุดอ่อนของการใช้แบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสที่มีอยู่ในปัจจุบัน การเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิสขั้นพื้นฐานนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสอนให้ผู้เรียนมีทักษะที่ถูกต้อง เพราะทักษะขั้นพื้นฐานนี้จะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะขั้นสูงอีกต่อไป ดังนั้น การวัดผลทางด้านการเรียนทางด้านทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นพื้นฐาน จึงจำเป็นที่จะต้องเน้นความถูกต้องตามกระบวนการแสดงทักษะ

จากเหตุผลดังกล่าว จึงเป็นแรงจูงใจให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการ โดยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนี้จะวัดทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นพื้นฐานจากกระบวนการแสดงทักษะหรือท่าทางที่ถูกต้องในการแสดงทักษะ เพราะในการเรียนการสอน ครูได้สอนเกี่ยวกับท่าทางที่ถูกต้องในการแสดงทักษะ ดังนั้น การวัดผลก็ควรวัดจากกระบวนการแสดงทักษะเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ แบบทดสอบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของวิชาเทเบิลเทนนิส (พ.102) การทดสอบก่อนการสอนและการประเมินผลการเรียนการสอนอย่างถูกต้องตามหลักการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนของวิชาพลศึกษา ซึ่งแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจะช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาเทเบิลเทนนิสให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อประเมินหาความตรง ความเที่ยง และความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

กรอบแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานของการวิจัย

กระบวนการวัดทักษะพิสัยมีความแตกต่างจากกระบวนการวัดผลด้าน พุทธพิสัยหรือเจตพิสัย เนื่องจากธรรมชาติของสิ่งทีวัดมีความแตกต่างกัน กล่าว คือ การวัดทักษะพิสัยต้องเตรียมสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติงาน และต้อง มีการสังเกตพฤติกรรมการทำงานที่ต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม เป้าหมายของการ สร้างเครื่องมือคือ การได้เครื่องมือที่มีคุณภาพ ให้ผลการวัดที่เชื่อถือได้ เครื่องมือที่มีคุณภาพต้องเป็นเครื่องมือที่วัดในสิ่งที่ต้องการวัด ได้จริง และให้ผลที่คงเส้น คงวา การวัดภาคปฏิบัติจึงต้องอาศัยเครื่องมือบ่งชี้ถึงความสามารถของผู้เรียน ในการทำงานได้อย่างสอดคล้องกับความเป็นจริง เครื่องมือวัดทักษะการปฏิบัติ ที่มีคุณภาพจึงต้องประกอบด้วยรายละเอียดของเนื้อหา หรือพฤติกรรมการทำงาน ที่ครอบคลุม เนื่องจากเป้าหมายการเรียนการสอนพลศึกษาส่วนใหญ่เน้นให้ผู้ เรียนปฏิบัติทักษะได้ การเรียนการสอนพลศึกษาจะเกิดสัมฤทธิ์ผลสูงต่อเมื่อผู้สอน ได้ให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งแสดงถึงจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขให้ผู้เรียนทราบ ดังนั้น การวัดกระบวนการจึงเป็นเรื่องจำเป็นมากเพราะทำให้ผู้เรียนได้รู้ขั้นตอนหรือ วิธีการปฏิบัติทักษะที่ถูกต้อง การวัดแต่ผลการแสดงทักษะ ไม่ได้ให้รายละเอียด ในส่วนนี้เท่าใดนัก

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชายและนักเรียน หญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประจำปีการศึกษา 2538 โรงเรียนนวลนรดิศ วิทยาคม รัชมังคลาภิเษก ที่ยังไม่เคยผ่านการเรียนวิชาเทเบิลเทนนิส 1 จำนวน 100 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 54 คน และนักเรียนหญิง 46 คน โดยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive random sampling) เพื่อให้ได้นักเรียนที่ยังไม่ได้เรียนวิชาเทเบิลเทนนิส ได้แก่ นักเรียนระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังจะเรียนวิชาเทเบิลเทนนิส 1 ตามหลักสูตรมัธยม ศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) จำนวน 3

ห้องเรียน และเจาะจงเฉพาะนักเรียนที่มาเรียนครบตามกำหนด และทำการสอบทุกครั้ง

2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส ขึ้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เพื่อใช้สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบทักษะการตีลูกหน้ามือ
2. แบบทดสอบทักษะการตีลูกหลังมือ
3. แบบทดสอบทักษะการส่งลูกหน้ามือ
4. แบบทดสอบทักษะการส่งลูกหลังมือ

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังจะเรียนวิชาเทเบิลเทนนิส 1 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

2. ผู้วิจัยไม่สามารถสอนและสอบกลุ่มตัวอย่างในเวลาเดียวกันได้ เนื่องจากตารางสอนของโรงเรียนบังคับ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยเป็นผู้สอนทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส 1 ด้วยตนเอง และใช้ความพยายามและความตั้งใจสูงสุดที่จะสอนกีฬาเทเบิลเทนนิส 1 แก่กลุ่มตัวอย่างอย่างเต็มความสามารถ

2. กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนมีความตั้งใจเรียน และมีความพยายามในการเรียนรู้และการสอบอย่างเต็มความสามารถ

3. วิธีการแสดงทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขึ้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์เน้นกระบวนการของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีสภาพไม่แตกต่างกัน

คำจำกัดความในการวิจัย

ผู้เข้ารับการทดสอบ หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประจำปีการศึกษา 2538

ทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นพื้นฐาน หมายถึง ความสามารถในการ
แสดงออกของนักเรียนตามการปฏิบัติกิจกรรมกีฬาเทเบิลเทนนิส รายวิชา พ.102
พละนาถ 2 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง
พ.ศ.2533)

แบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นพื้นฐานแบบอิงเกณฑ์ หมายถึง
เครื่องมือที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อวัดความสามารถขั้นพื้นฐานทางทักษะกีฬาเทเบิล
เทนนิส ซึ่งวัดจากกระบวนการแสดงทักษะของผู้รับการทดสอบ ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบทักษะการตีลูกหน้ามือ
2. แบบทดสอบทักษะการตีลูกหลังมือ
3. แบบทดสอบทักษะการส่งลูกหน้ามือ
4. แบบทดสอบทักษะการส่งลูกหลังมือ

คะแนนจุดตัด หมายถึง คะแนนที่ใช่แบ่งผู้เข้าสอบให้เป็นผู้รอบรู้และผู้
ไม่รอบรู้ มีความหมายเช่นเดียวกับคะแนนเกณฑ์

ผู้รอบรู้จริง หมายถึง นักเรียนที่เรียนแล้ว และสอบได้คะแนนจากแบบ
ทดสอบมากกว่าหรือเท่ากับคะแนนจุดตัด

ผู้รอบรู้ไม่จริง หมายถึง นักเรียนที่ยังไม่ได้เรียน แต่สอบได้คะแนน
จากแบบทดสอบมากกว่าหรือเท่ากับคะแนนจุดตัด

ผู้ไม่รอบรู้จริง หมายถึง นักเรียนที่ยังไม่ได้เรียน และสอบได้คะแนน
จากแบบทดสอบต่ำกว่าคะแนนจุดตัด

ผู้ไม่รอบรู้ไม่จริง หมายถึง นักเรียนที่เรียนแล้ว แต่สอบได้คะแนนจาก
แบบทดสอบต่ำกว่าคะแนนจุดตัด

ความตรงตามเนื้อหา หมายถึง ความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมที่
แบบทดสอบสามารถวัดได้กับพฤติกรรมที่ระบุโดยผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ครูผู้สอนวิชาเทเบิลเทนนิส หรือผู้ฝึกสอนกีฬาเทเบิลเทนนิส หรือกรรมการผู้ตัดสินสมาคมกีฬาเทเบิลเทนนิสแห่งประเทศไทย ที่มีประสบการณ์อย่างน้อย 3 ปี

ความตรงตามสภาพการณ์ หมายถึง ความถูกต้องแม่นยำของเครื่องมือที่แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่วัดเป็นจริงตามสภาพที่เป็นอยู่ในขณะนั้น โดยหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับคะแนนของแบบทดสอบที่ครูใช้ทดสอบซึ่งเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน

ความไวในการสอน หมายถึง ประสิทธิภาพของแบบทดสอบที่สามารถจำแนก หรือแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างผู้ที่ผ่านการเรียนทักษะวิชาเทเบิลเทนนิส 1 กับผู้ที่ไม่เคยผ่านการเรียนทักษะวิชาเทเบิลเทนนิส 1

ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด หมายถึง ค่าส่วนเบี่ยงเบนของคะแนนที่คลาดเคลื่อนของผลที่วัดได้จากนักเรียนแต่ละคน ซึ่งจะชี้ให้เห็นว่าผลที่ได้แต่ละค่านั้น จะมีความคลาดเคลื่อนมากน้อยเพียงใด ทำให้ทราบว่าคะแนนจริงของแต่ละคนมีค่าเท่าใด

แบบสอบอิงเกณฑ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดวิธีการแสดงทักษะและมีคะแนนจุดตัด (Cut off score) หรือคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้เป็นเครื่องตัดสินว่าผู้เข้ารับการทดสอบมีความรู้ความสามารถตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่

ความเที่ยงในการตัดสินจำแนกความรอบรู้ หมายถึง การหาความสอดคล้องในการตัดสินจำแนกผู้รอบรู้และผู้ไม่รอบรู้ จากการทดสอบซ้ำด้วยแบบทดสอบชุดเดียวกัน โดยใช้สูตรการหาสัมประสิทธิ์แคปป่า (The Kappa coefficient)

ความเป็นปรนัย หมายถึง การหาความสอดคล้องในการตัดสินจำแนกผู้รอบรู้และผู้ไม่รอบรู้ จากการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้มีแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสขั้นพื้นฐานแบบ
อิงเกณฑ์เน้นกระบวนการ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่วัดได้ตรง
ตามเนื้อหา (Content validity) ของผู้เรียน
2. ทำให้ครูและนักเรียนได้ทราบถึงข้อบกพร่องในการเรียนการ
สอนของตนเอง
3. สามารถเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน
4. ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจจะศึกษา
แบบทดสอบกีฬาเทเบิลเทนนิสต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย